

Суббот А.А.

здобувач,

Національний університет державної податкової служби України

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЛІКВІДАЦІЙНОЇ ПРОЦЕДУРИ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Внаслідок порушення справи про банкрутство виникає комплекс процесуальних правовідносин, організаційно-правове регулювання яких потребує постійного дослідження та вдосконалення відповідно до сучасного правового стану країни. Серед таких процесуальних правовідносин виділяються певні окремі процедури: порушення провадження у справі, забезпечення грошових вимог кредиторів, попереднього засідання арбітражного суду, судової санації, визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, мирової угоди, припинення провадження у справі про банкрутство тощо. Ліквідаційна процедура є радикальним для підприємства заходом та призводить до припинення його існування, тому її дослідження важливі.

Загалом, ліквідація – це припинення підприємства, установи, організації, які є суб'єктами господарювання, що відбувається на законних підставах, в порядку та черговості задоволення вимог кредиторів, відповідно до вимог державного законодавства України.

Встановлено, що відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі Закону) у арбітражний суд приймає постанову про визнання боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру у разі якщо: комітет кредиторів відхилив план санації і звернувся до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури (ч. 5 ст. 18 Закону); протягом шести місяців з дня винесення ухвали про санацію боржника в арбітражний суд не подано план санації боржника (ч. 6 ст. 18 Закону); якщо суми, вирученої від продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, недостатньо для задоволення вимог кредиторів у повному обсязі і мирова угода кредиторами не укладена (ч. 12 ст. 20 Закону); за результатами розгляду звіту керуючого санацією збори кредиторів приймають рішення про звернення до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури

(ч. 5 ст. 21 Закону); за результатами розгляду звіту керуючого санацією зборами кредиторів не прийнято жодне рішення або таке рішення не подано до арбітражного суду протягом п'ятнадцяти днів з дня закінчення санації чи виникнення підстав для її дострокового припинення (ч. 6 ст. 21 Закону); арбітражний суд відмовив у затвердженні звіту керуючого чи такий звіт не був поданий у встановлений строк (ч. 11 ст. 21 Закону); у встановлені арбітражним судом строки (не більше шести місяців з дня прийняття арбітражним судом ухвали про припинення провадження у справі про банкрутство) не проведені розрахунки з кредиторами (ч. 15 ст. 21 Закону) [1].

З дня прийняття арбітражним судом постанови про оголошення боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури підприємство юридичне переходить у новий правовий статус – статус банкрута. Цей правовий статус передбачає ряд особливих юридичних положень.

Застосування положень нормативно-правових документів, якими визначаються порядок здійснення виконавчого провадження і провадження у справах про банкрутство, на практиці породжує чимало проблем через неузгодженість їхніх норм. Саме це впливає на строки, витрати на проведення процедури та можливість дій арбітражного керуючого щодо захисту інтересів кредиторів та боржника.

Значна кількість проблем обумовлена введенням в дію з 19-го січня 2013 р. нової редакції Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [2]. Окремі норми Закону, які не діяли із-за їх декларативності автоматично перейшли до нового. Так, керівник підприємства-боржника практично не несе відповідальність за не передачу печатки, документації, майна боржника при відкритті ліквідаційної процедури, незважаючи на те, що основною метою введення нового Закону було скорочення процедури банкрутства та зменшення витрат на її проведення. Якщо печатку боржника Закон дозволяє арбітражному керуючому виготовити, то відновити бухгалтерський облік за умови відсутності документів є доволі складно.

Також, на практиці під час процедури ліквідації можлива зміна декількох ліквідаторів, коли управління такою процедурою передається із рук у руки. Це надає можливість «загубитися» певним складовим процедурам ліквідації, затягує процес ліквідації, ускладнює розрахунок із кредиторами. Доцільно закріпити

вичерпний перелік причин для зміни ліквідатора. Розуміючи дискусію окремих вказаних пропозицій, автор в межах цієї публікації не міг запропонувати певні готові рішення, проте намагався загострити увагу читачів на наявних проблемах та доцільності їх подальшого дослідження та формування науково обґрунтованих змін до чинного законодавства України, яке регламентує процедуру припинення юридичних осіб.

Список використаних джерел:

1. Правове регулювання банкрутства // [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http://tarasei.narod.ru / dip / db2.htm](http://tarasei.narod.ru/dip/db2.htm).
2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від . – Відомості Верховної ради України. – 2013.